

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Pulvillos Et Pepla Prophetissarum

**Schmidt, Johann Andreas
Trumph, Heinrich Wilhelm**

[S.l.], 1713

VD18 11649178

§. 5.

[urn:nbn:de:bsz:31-130600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130600)

ter suos sibi acquisivere. His tamen non annumeramus Marci mulierculas, quas eleganter veteres dixerunt inani spiritu calefactas. vid. Epiphanius hæref. 24. p. 233. Iren. adv. hæf. 19. p. 71.) sed Philumenam, divinitus, ut credebat Apelles, referente Augustino hæresi 24. p. m. 137. inspiratam ad prænuncianda futura. Hanc excipiant Prisca & Maximilla Montani sociæ, opinione spiritus prophetici inebriatæ. Maximilla præcipue de ipsa est ausa prædicare: *Post me nulla amplius erit prophetissa, sed finis sequetur.* Vid. Ephiphanius, hæref. 48. p. 413. Hæc ibidem more falsorum prophetarum ad Dominum provocavit: *me quidem non audite, Christum audite,* his quoque subjicit: *Dominus me misit laboris hujus ac professionis & fœderis velut secta antistitem, & enarratorem & interpretem & quidem ad percipiendam Dei notitiam, vellem nollem, majori quadam necessitate compulsam.* Hæc ipsa est, quæ Tertulliano, viro gravi atque austero, ita imposuit, (lib. de anima cap. 9. ut eam crediderit revelationum habere charismata, conversari cum angelis, interdum etiam cum domino. Plures ex aliis quoque seculis possemus adducere prophetas, si nostri id esset instituti. Sed istæ sufficiant, ut saltem constet & veros prophetas olim habuisse oppositos falsos prophetas, & prophetissas divinitus impulsas vidisse firmias, spiritum propheticum, sed nullo jure jactitantes. Tales etiam fuisse filias illas, contra quas Ezechiel faciem suam dirigere debebat, arguit illa descriptio, qua dicuntur *prophetantes de corde suo.* Hac ipsa enim phrasi sub initium hujus capituli prophetas falsos delineaverat, qui & alibi quoque hoc caractere exprimentur. Jer. 14. v. 14.

§. 5. Atque his prophetissis graves indicabantur comminationes, eam ob causam, quod, juxta versionem vulgaram, consuant pulvillos & cervicalia. In textu originali duæ occurrunt voces כסתות & כספחות, quæ nusquam nisi

in

in hoc capite v. 18. 20. & 21. reperiuntur. Inde quoque factum putamus, ut autores, quibus hunc locum tangere placuit, in diversas abierint partes: aliis propria, aliis improprie textus hujus verba explicantibus. Qui propriam eligunt significationem inter se quoque non conveniunt. Quidam enim verba illa reddunt per *pulvillos & cervicalia*. R. Elias Levita in *Thisb.* p. m. 165. scribit, vocis כסתה singulare esse כסה, ejus usum etiam esse apud Rabbinos, atque adhiberi ut cervicalia & pulvillos. Est autem, pergit, כר quod homo capiti suo supponit, germanice *Hauptküssen*: כסה vero majus & longius est germanice *Pfüelen* vel *Polster*. Deducunt illud vocabulum communiter a radice כסה *texit, operuit, abscondit*; licet haec derivatio Mart. Delrio S. J. in *adagialibus sacris* V. T. adagio 908. p. 498. non placeat. Ita enim ille scribit: *nec facile deduxerim a radice כסה, quae operire significat, sed potius aliunde: certe lexica ponunt in כפה, quod ut velare, sic etiam adjungere & aggregare significat: quod magis convenit pulvilis, qui ex pluma, lana, tomento aggregato consistant, & cubito subjecti illum fulciunt, & mollitiae suae circumflexa quodammodo tegunt ac velant, certe melius, quam bullae illae pectorales.* Quae posteriora uti recte monet contra bullas illas, de quibus infra quaedam erunt dicenda, sic non videmus, quomodo priora locum habere possint. Alterum vocabulum vero כסתה magno consensu dicitur descendere a radice כסה adhaerere fecit, aggregavit, associavit. Estque juxta Buxtorfium generale nomen earum rerum, quibus aliquid constringitur & conjungitur, ut adhaerescat. Et huc applicari commode queunt illa, quae antea dixit Martinus Delrio. Illos ergo pulvillos & cervicalia a prophetis falsis putant nonnulli fuisse subjecta omni cubito & capiti omnis aetatis. Quamvis enim, ex veterum loquendi more cervicalia dormituris subjiciantur, discumbentibus autem pulvil-

li, ne capita vel cubiti doleant aut lassentur, nihilominus utrumque quoque dici potest de dormituris, ex eadem ratione. Favent huic explicationi vocum hebraicarum, per pulvillos & cervicalia, cum versione vulgata Hieronymus & Symmachus, apud Theodoretum, qui habet *ὑπαγκώνια* & *ὑπαυχέτια*, quorum illa sunt cubitalia, quae cubitis supponuntur, haec vero cervicalia, quae cervici supponuntur.

§. 6. Hanc sententiam prae aliis defendendam exornandamque sibi sumsit Jacobus Boulduc Parisinus, ordinis Minoritarum Capucinatorum praedicator, in ecclesia ante legem lib. 3. cap. 13. & 14. putans, per illos pulvillos & cervicalia intelligi certos lectos propheticos, super quibus prophetissae decumbentes falsa propheta-
 bant. Materiam horum lectorum constituit frondes & ramos, atque eum in finem multa aliunde conquirat, ut mentem suam illustret. Ipsum nomen latinum *lecti* dici vult a lectis herbis, frondibus & stramentis, ex quibus olim confici solebant; & graecum *εὐβάδιον*, esse cubile ex herba sive frondibus sultum, sic dictum a stibadibus herbis ad discumbendum idoneis: nisi forte alludat ad vocem hebraeam *מִשְׁבַּת*, quae illi significat clarhra ex ramusculis facta, super qua prisci decubuissent. Latine etiam a tortis herbis *torum* appellari pergit, ut sciamus apud omnes gentes lectos primum esse factos ex frondibus & ramusculis arborum: imo nec sacra cubilia, qualia fuerunt cortinae seu tripodes Apollinis, ex alia primo fuisse materia. Teste enim Ammiano Marcellino lib. 29. cortina aurea oraculi Dodonaei erat *mensula instructa ad cortinae similitudinem de laureis virgulis*. Et Diodorus Siculus lib. 16. ait: *Delphinum oraculum primum conditum esse lauri ramis ex Thessalia advectis, in specus modum, deinde ex apibus, ex cera & aliis membranulis, unde Pterum dictum: Tertio aeneum structum &c.* Et hanc lectorum materiam etiam respi-